

Colofon:

Teksten: Fred Poort

Illustraties: Patricia Poort- Horsman

foto's: Erik Poort

Opmaak en omslagfoto: Arjen Poort

Correctie en handige tips: ben ik heel dankbaar voor

Fred Poort

zo maar 100 zo maars

———— Zo Maar ———— Een dochter

Het was een lange reis geweest. Eerst naar Taiwan waar we opnames maakten van de overvolle straten bezaaid met brommers en toeterende taxi's en toeristische bezienswaardigheden. Het stonk er, zelfs in het binnenland en het was er heet, heel erg heet. De uitgever van het blad waar ik voor werkte wilde een videofilm hebben van elk land waar het blad over ging en daar waren wij voor. Overdag filmen en 's avonds monteren. Dag in dag uit. Werken in een omgeving waar je de teksten op de borden niet kon lezen en je altijd afvroeg of de gids die je begeleidde je nou stond uit te lachen of niet. Na het monteren een brief naar huis schrijven. Elke dag een brief. We hadden een dochter gekregen en ik miste Pat en Marjolein verschrikkelijk. Van Taiwan naar Hongkong. Weer meer van hetzelfde. Hitte, stank, zij het in iets mindere mate dan in Taiwan. Ruzie met een winkelier die me bij de arm greep toen ik stond te filmen. Ik gaf hem een duw waardoor de hele straat met winkeliers achter ons aankwam. We renden ons rot, duizenden gulden aan apparatuur met ons meeslepend.

Weer laat slapen, vroeg op en elke dag een brief. Daarna door naar Singapore. We filmden op onze laatste benen. Maakten lange dagen maar dit was de laatste opdracht. Hierna konden we naar huis. Marjolein was ongeveer een jaar oud. Terwijl het vliegtuig me met de minuut dichterbij haar bracht overdacht ik de aankomst. Ik was bang dat ze me niet meer zou herkennen, ze was nog zo klein en ik was zo vaak weg. We landden op Schiphol. Ik wandelde door de slurf naar de aankomsthal. Daar zag ik door het glas Pat en Marjolein. Lijn zat op de arm van Pat. Ze keek me even recht aan, stak toen haar arm uit, wees naar me en mimed "Papa". Ik kon het geluid niet horen maar ik zag haar lippen het woord vormen. Ik schoot vol, kon mijn tranen niet bedwingen. Ik stormde door de deuren en sloot ze in mijn armen. Eindelijk thuis... Vijftien jaar later liet ze zich dopen en kon ik haar weer in mijn armen nemen na een bijzonder ogenblik. Toen kwam zij eindelijk echt thuis. Laat je niets wijsmaken, de band tussen dochter en vader is een sterke. In ons geval een hele sterke.

Zo Maar

Peter Pan

“Peter Pan” is een verhaal van een menneke dat voortdurend overhoop ligt met kapitein Haak. Ook wil hij niet ouder worden. In “Neverland”, waar hij woont, leven dan ook alleen kinderen. Ze kunnen ook niet ouder worden. In zijn gevecht met de illustere kapitein heeft hij een voordeel: hij kan vliegen. Zo levert hij slag met Haak en is hem altijd te slim af. Er zit nog een ander element in het verhaal van Peter Pan. Hij vecht op een goed moment met zijn eigen schaduw. Carl Jung, een bekend psychiater, heeft dat gevecht ooit eens uitgelegd. Hij beweerde dat ieder mens tegen zijn eigen schaduw, zijn slechte kant, vecht en dat je die schaduw onder controle moet zien te krijgen. De schaduw kleeft aan ieder mens als een zwarte schim vast. De slechte kanten van iemand lijken precies dezelfde beweging te maken als de goede kanten en die goede kanten

af te zwakken. Het is alsof je er niet los van kunt komen. Peter Pan is een kind. Voor hem gaan natuurkundige wetten nog niet op. Hij gelooft als het ware als een kind en ziet kans letterlijk met zijn schaduw te vechten. Het gekke van een schaduw is dat je hem het beste kunt zien wanneer het heel licht is. Als de lucht grijs en betrokken is heb je niet of nauwelijks een schaduw. Maar wanneer de zon schijnt en je volop in het licht loopt is hij prominent aanwezig en volgt al je handelingen. Je krijgt hem ook nooit los van je voeten. Als een soort tweede ik is de schaduw aan je vastgeplakt. Ik vind dit een mooi beeld. Als we maar een “beetje” geloven is de schaduw grijs, net als wij. Maar wanneer we in het volle licht lopen wandelt de schaduw prominent mee. Dan moeten we daar constant rekening mee houden. Ieder mens heeft zo’n zwarte kant bij zich. Ik geloof

niet dat we bang hoeven te zijn voor die kant. Wel waakzaam. Je kunt het beeld afmaken door te veronderstellen dat, wanneer Jezus “tegenlicht” geeft, de schaduw verdwijnt. Door tegenlicht vervaagt de schaduw, net zo snel als licht het oproept. Ik voel me vaak als Peter Pan. Ik wil ook niet groot worden en dat lukt me best aardig. Ik kan nog steeds geloven als een kind, ademloos en zonder vragen. Maar ik vecht ook geregeld duels uit met een donkere kant. Gevechten die ik zonder tegenlicht nooit kan winnen. Wanneer de strijd op zijn eind loopt omdat de vermoeidheid toeslaat, merk je dat je het alleen niet redt. Je hebt hulp nodig van een Vader, van puur licht. Ik leg mijn houten zwaardje op de grond en kniel biddend neer. De schaduw daagt me uit, zwaait met zijn armen maar weet dat de strijd verloren is. Het licht vaagt hem weg. Er is weer een kamer

van je hart ingenomen door het Licht en het duister is weg. Maar wanneer je opstaat heeft zich alweer een nieuwe schaduw gevormd. Zoals gezegd, je komt nooit er nooit echt van af. Maar houd hem bij tijd en wijle maar eens tegen het Licht. Dat is beter dan een gevecht. En de kans dat je wint is veel groter. Dat leek me nou een mooie gedachte om in het nieuwe jaar mee van start te gaan.

Glaempoot

à la fred

Form I look

Zo Maar Haar

Toen ik nog een klein Fredje was hadden we in de buurt een kapper, tenminste, dat stond op een bord. Het was eigenlijk een sigarenzaak. De eigenaar van die winkel had een voorliefde voor bloempotten wat zich weer vertaalde in een eenzame stoel achterin zijn winkel waar hij mensen kapte, althans, dat dacht hij zelf. Ik werd daar geregeld ingehezen en onder handen genomen. Wat je ook zei, scheiding links of rechts, het resultaat was altijd hetzelfde: bloempotmodel. Maar goed, we hadden het niet breed dus de sigarenhandelaar mocht naar hartelust op ons experimenteren. Dat werkt nu wel anders. Normaal knipt Patricia mijn haar maar eens in de zoveel tijd ga ik even langs de kapper. Wat daar allemaal gebeurd heeft volgens mij alles te maken met de hoeveelheid geld die we in de maand overhouden. De haarsnijder is een kunstenaar geworden. Hij creëert. God heeft mij uitgerust met op zijn minst vier kruinen dus ik lijk een ware uitdaging te zijn voor de man of vrouw die mij voor het knippen een therapeutische wasbeurt wil opdringen (ik was mijn haar altijd even thuis). Tijdens het knippen krijg ik dan waardevolle adviezen. Zo kan ik makkelijk een “just out of bed look” hebben. Sorry voor het taalgebruik maar het heet echt zo. Maar het kan ook “nonchalant”. Kijk, als ik naar de kapper ga wil ik er beter uitzien, als ik een “out of bed look” wil hebben kijk ik ’s ochtends wel even in de

spiegel en voor “nonchalant” steek ik gewoon mijn hoofd even uit het raam als het waait. Maar goed, mode is mode. Om het effect te bereiken wat ik automatisch heb als ik uit bed kom, kun je een duur spulletje kopen wat je in je haar smeert om er vervolgens een ongelofelijke puinhoop in te kammen. Zo duur hoeft het trouwens niet te zijn want je kunt ook gewoon een scheut motorolie in je haar gieten. Dat zit langer en kost minder. Haar is niet meer bescherming van het hoofd tegen kou, nee, het is een object geworden waar je een identiteit aan ontleent. Sinds ik er op let zie ik steeds meer kunstwerken op straat. “Coupe waabomenhout”, de “Kuifje in Afrika Look”, De “Tinus Trukendoos” en niet te vergeten de “Formule 1 zonder helm Look”. Allemaal prachtig hoor maar per saldo een beetje jammer van het geld. Laatst zat ik bij de kapper en de kapster die mij onder handen had constateerde dat ik grijze haren kreeg. Daar kon ik wel een kleurspoeling gebruiken, kraaide ze. Ik zei dat het me niet zo boeide. Tot mijn stomme verbazing opperde ze dat ze er ook een grijsspoeeling in kon gooien zodat het grijs zich wat beter verdeelde. Ik besloot ter plekke nooit meer naar een kapper te gaan. Patricia knipt me zoals ik dat wil en de gesprekken onder het knippen zijn stukken beter. Het geld dat ik uitspaar maak ik wel over naar een goed doel. Er zijn landen, echt hoor, waar ze niet eens weten hoe je “kapper” spelt.

———— Zo Maar ———— Ome Jan

Laatst bezocht ik een braderie waar ik wel een heel erg leuke kraam tegenkwam. Het was een kraam met letterbakken, loden en houten letters en ander antiek grafisch materiaal dat verkocht werd als aardigheidje, voor in de kast of zo. De vrouw achter de kraam zag dat ik geïnteresseerd was en vertelde me dat het echt gebruikt materiaal was. Dat kon ik ook wel zien want in 1969 fietste ik naar mijn eerste baantje. Ik werd leerling handzetter. Een jaar later haalde ik zelfs het diploma “Aankomend Vakman”. Nu zag deze vakman zijn beroep terug als curiositeit op een braderie. Het kan gek lopen. Er waren maar een paar zenders op de televisie, we hadden geen mobieltjes maar schreeuwden gewoon hard naar elkaar en voetballen op straat kon nog net. Mijn leermeester was een oude man maar een doorkneed vakman. Ik mocht hem ome Jan noemen. Ik was fanatiek ongelovig, hij was diep gelovig en bleef me vergeefs vertellen over God en Jezus. Het had voor hem niet zo veel zin. Ik had lang haar, op het werk in een staart en was druk bezig de wereld te veranderen. Vergeefs weet ik nu.

Het is alleen maar slechter geworden. Maar toen geloofde ik nog in mensen. Ik vertelde de vrouw achter de kraam dat ik handzetter was geweest. Ze keek me even weifelend aan, ik lijk jonger dan dat ik ben. Ze lachte even en ging toen iets anders doen. Ik moest even aan ome Jan denken. Helaas is hij overleden voor ik tot geloof kwam. Ik had hem dat toch best graag willen vertellen, het had hem zo veel plezier gedaan. Patricia trok aan mijn mouw en ik schrok op en bevond me weer in de wereld anno 2003. Het viel me plotseling op hoe anders alles was in vergelijking met vroeger en hoe makkelijk je daar aan went. God glimlachte en zei “Ik ben nog altijd dezelfde”. Ik lachte terug en slikte even iets weg “Ja Vader, U bent gelukkig altijd dezelfde... wilt U dat namens mij ook aan Ome Jan vertellen?”. Ik hoop dat ome Jan het weet. Dat hij de eerste was die mij over God vertelde. Dat hij de eerste was die me verbaasd deed opkijken omdat zijn liefde voor Jezus zo oprecht was. Dat ik nu die liefde voor Jezus deel... Het gaat nooit meer over ome Jan, nooit meer!

———— Zo Maar ———— Creativiteit

Is het u wel eens opgevallen dat de mens alles vormgeeft in cirkels, rechthoeken, vierkanten en driehoeken? Dit in tegenstelling tot de natuur waar het een waar feest is van kronkels, krommingen en een schijnbaar ongelimiteerd gebruik van vorm. Het geeft volgens mij het verschil weer van de creativiteit van de mens en de almacht van God. God ontwerpt niet, Hij schept. Hij heeft niet te maken met raampjes die open moeten en deuren die in een slot moeten vallen. Voor God is de natuur een spel van vorm en geur. Terwijl wij dennenlucht kopen voor het interieur, is die geur in het bos gratis en voor niets te ruiken. Gods huiskamer is de wereld en wat wij doen is niet meer of minder dan het afbakenen van die wereld met onze zelfbedachte dozen waar we in wonen. Een vogel zal in de natuur nooit honger hebben; er is immers voedsel in overvloed. Wij vertrouwen op de buurtsuper. Er is ook voldoende aarde om konijnen en dassen te huisvesten en water genoeg voor eenden en vissen. Alles heeft een functie. Bij wijze van bonus heeft de Heer ook nog eens gezorgd voor vier seizoenen, elk

seizoen met zijn eigen kenmerk. Als antwoord daarop hebben wij centrale verwarming en warme of luchtige kleding. Voor ons geen door God gegeven wintervacht of winterslaap. Wij hebben klokken en wekkers... De Spaanse architect Gaudi heeft gebouwen ontworpen waarbij hij zich liet inspireren door de natuur. Scheve ramen, vreemd gevormde torens. Mooi maar net te bedacht. Dat is het verschil tussen bedachte en geïnspireerde vormgeving. God is de creativiteit zelf, wij zijn bij vlagen creatief en dan nog op een menselijke manier. Alles op z'n plek en praktisch in het gebruik: recht toe recht aan dus. Ik hou vreselijk veel van de natuur. De grilligheid van een boom waar geen enkele tak, geen enkel blad hetzelfde is doet me steeds weer versteld staan. De vanzelfsprekendheid waarmee dieren voedsel weten te vinden, het wonder van de jaargetijden. Geen afgebakende tuintjes met keurige heggetjes maar een prachtige speeltuin. We hebben een groot God en Zijn creativiteit is oneindig. Misschien moeten de aanhangers van de evolutietheorie eens een ferme boswandeling maken.

———— Zo Maar ———— Sporen

De sneeuw is weer verdwenen en heeft plaats gemaakt voor voorjaarsbloem en boomknop. Aan de ene kant wel prachtig, die explosie van nieuw leven. Aan de andere kant mis ik de sneeuw altijd een beetje. Dat komt omdat de sneeuw als die net is gevallen zo veel prijs geeft van het leven dat zich er altijd ongezien ophoudt maar waar je gewoonlijk niets van ziet. Als het heeft gesneeuwd kun je aan de hand van sporen hele verhalen zien. Wanneer ik de hond uitlaat let ik daar dan ook scherp op. Zo kun je in de sneeuw zien dat een stelletje dat samen hun hond uitliet elkaar een zoen gaf aan de hand van de voetstappen en het stoppen daarvan. Er woont ook een konijn op de route en de hond gaat daar altijd achteraan. Je kunt dan aan de sneeuw zien dat het konijn slimmer is dan de hond. Hij rent in grote cirkels rond en de hond volgt het konijn. Als hij slim zou zijn kon hij zich net zo goed even omdraaien en gaan liggen, dan liep het

konijn zo zijn bek in. Maar zo slim is een hond niet. Het is ook leuk om het profiel van de schoenen van Patricia te volgen en te kijken waar ze stil stond, zich omdraaide om de hond te roepen en te zien hoe klein haar passen zijn in vergelijking met de mijne. Er gaat een hele wereld schuil achter sporen in de sneeuw. Een eend die op zijn akkertje naar de beek toe waggelt geeft een heel ander beeld dan een eend die door mijn hond in paniek naar de beek toe rent. Soms loop ik een eindje door de sneeuw waar nog geen afdrukken zijn. Dan bekijk ik mijn eigen profiel en constateer dat ik nog steeds als een cowboy loop, scheef en met een sleepspoor. Ik hoop dan ook stilletjes dat ik voetstappen naast de mijne zie, die van de Heer die altijd naast me loopt. Ik zou er wat voor over hebben om dat een keer te zien. Maar aan de andere kant is dat nergens voor nodig. Ik weet zeker dat de Heer naast me loopt, het is niet voor niets geloof...

— Zo Maar — Eendjes

Ze zijn er weer. Die lieve wollige kleine eendjes. Als ik de hond rond de beek uitlaat zie ik ze dapper achter moeder aanpeddelen. Er is echter een nadeel. Iedere dag zijn er minder eendjes. Dat komt omdat ratten 's nachts jacht op ze maken en aangezien de ratten in onze beek vervaarlijk groot zijn komt moe eend en zelfs pa eend er niet meer aan te pas wanneer het op verdediging aankomt. Nu ben ik een nachtmens dus besloot ik mijn gewicht in de schaal te leggen en als een soort SuperDuckMan de eenden te beschermen. Ik verschool me daartoe in het struikgewas, gewapend met een stel grote stenen en bleef stil wachten. Lang duurde dat niet. De eerste rat kwam met een grote boeg- en hekgolf door het water aangesneld. Hij had het duidelijk voorzien op mijn eendjes. Ik mikte, en raakte de rat precies op zijn kop. Even dook hij onder en kwam toen verbaasd naar boven en keek in het rond. Ratten staan bij ons aan de top van de voedselketen en zijn oppositie niet gewend. Hij schudde zijn kop en begaf zich weer, alsof er niets was gebeurd, in de richting van de eendenkolonie. Ik stond voorzichtig op om mijn worp meer kracht te

geven, verloor mijn evenwicht en viel voorover in de sloot. Eenden in paniek, rat meteen verdwenen en ik, eenmaal opgestaan, tot aan mijn middel in het water. Ik moest vreselijk lachen, dat moet ik altijd als ik iets stoms doe. Toen hoorde ik een stem achter me. Het was een man uit de buurt met een klein hondje. Die het op een keffen zette toen ik "goedenavond" zei. Door dat keffen vlogen alle eenden weer op, die net een beetje gewend waren aan mens in de beek. Ik legde zo goed en zo kwaad als het ging aan de man uit waarom ik daar zo stond. Hij moest ook een beetje lachen en vervolgde zijn weg. Zijn rug verried dat hij het allemaal maar raar vond. Nog een geluk dat hij me kende. Ik krabbelde uit de beek en ging op de kant zitten. Er was zo veel beroering ontstaan dat ik niet het idee had dat er nog ratten tevoorschijn zouden komen. Ik droop letterlijk af. Terwijl ik huiswaarts sopte vroeg ik de Heer om voor de eendjes te zorgen (dat had ik eigenlijk meteen al moeten doen). Het hielp. Ik telde de volgende dag hetzelfde aantal jonkies als de dag daarvoor. Ach. Je moet de natuur eigenlijk aan de Heer overlaten. Wij hebben al problemen genoeg.

— Zo Maar — Drank

Hoera! We mogen nergens meer roken, en terecht, wie ooit in een restaurant heeft gezeten met een sigarenrokende meneer naast zich zal het met me eens zijn. Maar hoe staat het nu met het drankvrij maken van de horeca en openbare gelegenheden? Er komen jaarlijks ongeveer 200 mensen om in het verkeer ten gevolge van drank. En talloze gewonden, ook door dronken geweld. Je mag 0,5 promille alcohol in je bloed hebben als je gaat rijden, waarom niet gewoon 0,0 % of anders je rijbewijs kwijt. Het lijkt op hetzelfde principe als auto's verkopen die 200 km. per uur kunnen rijden terwijl er in het hele land maximaal 120 gereden mag worden. Het is allemaal dubbel en het slaat nergens op. Een kastelein die gewoon blijft doorschenken terwijl een klant stomdronken is. Meisjes die zich voor een Breezer seksueel laten misbruiken. De vervaging van het normbesef door drank en het leed wat daarop kan volgen. Huiselijk geweld. Allemaal drankgerelateerde situaties. We kunnen trots zijn op ons rookverbod maar we zouden ons moeten schamen over de alcoholwetgeving. Ach, ik word er gewoon een beetje droevig van. 10 februari 1998 overleed mijn broertje aan de gevolgen van alcoholisme. Ik was erbij toen hij stierf, een zwerver in een sterfkamertje. Ik heb, samen met mijn moeder, zijn kist dichtgeschroefd

en heb tot op de dag van vandaag een hekel aan drankmisbruik en de mensen die dat gif verkopen. Bij iedere supermarkt, slager of kruidenier is er wel drank te krijgen. Heeft dan nooit iemand mijn broer, die er werkelijk niet uit zag, eens diep in de ogen gekeken en hem de gevraagde drank geweigerd? Hij mocht plotseling van de giro 500 gulden rood staan en dat werd zijn dood. Hij heeft zich letterlijk doodgezopen. Ik heb later in zijn buurt, een uitgewoonde flat, een beetje rondgevraagd met zijn foto. De meeste winkeliers kenden hem en waren ontzet dat hij dood was. Het waren dezelfde winkeliers die hem probleemloos zijn dagelijkse portie drank verschafften. Hij is 42 jaar geworden en liet een vrouw en kind achter die niets meer van hem wilden weten... Waarom letten we zo sterk op dingen terwijl we andere zaken zo vreselijk op zijn beloop laten? Een glas wijn kan geen kwaad. Maar de effecten van alcoholmisbruik, ook en vooral onder jongeren zouden onze aandacht ten volle moeten hebben. In die cultuur is alcohol ten slotte een statussymbool geworden. Iets waardoor je stoer wordt gevonden en alles durft. Dat roepen de reclames ook. Alcohol is één van de gemeenste drugs die je maar kunt krijgen omdat je het in iedere SRV-kar kunt kopen. Dit moest me even van het hart, sorry...

